

stændig Nam forbi, naar der f. Ex. staaar i Straffelovens § 131: „Den, som ulovlig staaar eller paa lignende Maade over personlig Vold imod Undermænd, skal straffes med Fængsel, og Straffen skal, hvis Undermanden ikke ved sit opirrende Forhold har egget til Forbrydelsen, i det Mindste være Bagt-arrest i 30 Dage eller anden Fængselsstraf af lige Størrelse.“ Vor Straffelov er overfor Befalingsmænd slet ikke saa haard, ikke nær saa haard som hos vore sydlige Naboer, som vi jo efterabe paa saa mange Omraader indenfor det militære Gebet; men jeg tror ikke, at vi kunne antage, at der paa denne Officer er paa Foranledning af hans Overordnede blevet taget fat paa den Maade, som Straffelovens § 131 anviser, at en saadan Befalingsmand skal behandles. Inden jeg slutter mine Bemærkninger, skal jeg minde om, at, da jeg stillede min Forespørgsel sidst, blev det hævdet, at det vilde skade Disciplinen, naar vi fremdroge saadanne Exempler her. Det var navnlig efter det ærede Medlems for Frederiksborg Amts 3die Valgtreds (Dinejen) Ubefaling, at man skulde sige det privat til Krigsministeren, naar saadant noget kom frem. Det var efter denne Ubefaling, jeg gik til Krigsministeren, og det er alene hans Skyld, at Sagen kommer frem her — det er soleklart bevist. Jeg er ikke enig med de Herrer, som mene, at det skader Disciplinen, om vi her komme ind paa at paatale umenneskelig og inhuman Behandling. Jeg vedkjender mig fuldt ud den Anskuelse, at der ikke kan tænkes værre Ulykke end en Samling unge Mennesker, som ere uden Disciplin. En Hær uden Disciplin er den værste Svæbe, der kan tænkes. Det er soleklart. Disciplin maa der til, og den, der ikke vil lyde, skal selvfølgelig lære at lydre — det kan ikke være andet. Men hvis de Herrer tro, at de fremme sand og virkelig Disciplin ved, at Befalingsmændene opføre sig, som jeg her har nævnt en Række Exempler paa, hvor Tilfældene for største Deelen ere beviste at være rigtige og ikke blot Talemaader, hvortil her i Thinget eller udenfor, saa tror jeg rigtignok, at de Herrer tage fejl. Jeg skal kun nævne et eneste Exempel fra den Tid, jeg var Soldat, et Exempel, som jeg nævner med en høi Grad af Modvillie og Gru for, hvad en saadan Opførsel fra Officerers Side kan føre ordenlige og brave Mænd til. Der, hvor jeg laa i Tjenesten, var der en Ritmester, som optraadte paa en uforstammet og stændig Maade, og som gav Anledning til, at ogsaa hans Undergivne vare haarde mod os. Jeg hørte da mere end en Gang — og der er Medlemmer i denne Sal, som vare Soldater

sammen med mig, der kunne bevidne det, om det behøves — at Udførlige, hæderlige og brave Karle, der ikke vilde gjøre en Nat Fortræd — efter at have faaet denne Behandling, udtalte sig saaledes: „Den første Kugle fra vor Karabin, naar vi komme i Felten, skal ramme vor Ritmester“. Det fører det til, naar Disciplinen behandles paa den Maade, som den blev behandlet ved 3die Dragonregiment i 1868—69. Jeg sagde til disse: „Det vilde være urigtigt, det vilde være Synd; thi det var jo et Mord, og I fik derved et Menneskes Blod over Eders Hoveder; tænk dog aldrig paa Sligt, hvad I end maa lide, og hvad I end maa døie“. Men de Karle vare saa opirrede over den Behandlingsmaade, de havde faaet, at jeg gruer ved at tænke paa, med hvilken Harm de disse Mennesker talte. Naar man har været Øren- og Dienvidne mange Gange til slige Ting, har man saa ikke Lov til at sige, at den Maade at optræde paa overfor vore Sønner, naar de uddannes til Soldater, hjælper ikke til at give en virkelig Disciplin, naar de senere skulle ud og staa for Kuglerne? Saa sige de ikke: Jeg følger mine Befalingsmænd med Tillid og Tiltro, men de sige helt anderledes, der kommer Resultater af disse Trusler, som man horer i Garnisonerne. Jeg siger, at saadanne Trusler ere skammelige og urigtige, og at det er fuldstændig forfæilet, at de saaledes skulde hjælpe sig selv, men det beviser, hvad Sligt fører til. Det høre vel de Herrer Officerer ikke; men det høre vi, som færdes blandt Kammeraterne, og som høre derved Hjertens Mening, naar vi sidde inde i Brandsuen, sikke paa, at vore Befalingsmænd ikke høre, hvad vi tale om. Jeg kan aldrig tro, at jeg paa nogen Maade har skadet Disciplinen ved at fremdrage saadanne Myndighedsmisbrug, som jeg her har nævnt. Jeg har ment, at vi paa Grund af den Humanitet og Oplysning, som mere og mere skrider frem i vort Folk, tør haabe og tro, at det Mindretal, — jeg vil haabe det forsvindende Mindretal — af Befalingsmænd, der opfører sig paa den Maade, at de komme saaledes i Kollision med Lovene, som jeg har nævnt nogle Tilfælde af, stadig maa blive mindre og mindre. Skal imidlertid dette Mindretal stadig blive mindre og mindre, er jeg overbevist om, at en af Grundene maa være den, at vi have en Administration og en Administrations Spids, der virkelig er villig til at straffe i Henhold til de Love, der gives. Hvad vilde vel nemlig det høie Thing sige, dersom vi f. Ex. tænkte os, at vi fik at høre, at der var kommet en Mand til Amtmanden i et af vore Amtter og sagt: Jeg har Beviser for at Herredsfogden der